

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... törvényes képviselő által képviselt felperes nevéfelperesnek, dr. ... jogtanácsos által képviselt ... alperes ellen általános szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indított perben a Fővárosi Törvényszék 2014. október 7. napján kelt 19.G.40.142/2014/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 7.500 (Hétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget;

megállapítja, hogy a felperes teljes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Fővárosi Törvényszékhez 2013. december 20. napján benyújtott, módosított keresetében kérte, hogy állapítsa meg a bíróság az alperes 2012. május 3. napjától 2013. szeptember 30. napjáig hatályos Lakossági Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) 1. számú Lakossági Díjszabás Melléklete 9.18. pontjának, valamint a 2013. október 1. napjától 2014. július 1. napjáig hatályos ÁSZF 1. számú Lakossági Díjszabás Melléklete 9.19. pontjának tisztességtelenségét és azok semmisségét a kikötés alkalmazójával szerződő valamennyi félre kiterjedő hatállyal. Kérte emellett, hogy a bíróság tiltsa el a jogsértő gyakorlat jövőbeni alkalmazásától az alperest és kötelezze, hogy saját költségén a tisztességtelenség indokait is tartalmazó közleményt tegyen közzé országos napilapban és a honlapján. Az alperessel szemben perköltség igényt nem támasztott. Keresetében előadta, hogy a támadott kikötések a bruttó díj összegétől eltekintve azonos rendelkezést tartalmaznak az alábbiak szerint.

„Amennyiben az Előfizető a Szolgáltató felé fennálló fizetési kötelezettségét határidőre nem teljesíti, és emiatt a Szolgáltató írásos fizetési felszólítását követően a fizetési határidő eredménytelen eltelte után újra fizetésre szólítja fel az Előfizetőt - amely ez esetben történhet sms, postai levél, e-mail vagy hangfelhívás útján - a fizetési felszólítás eljárási díja, mely bruttó 300 forint (600 forint) az előfizetőt terheli."

Előadta, az alperes 2012. május 3-tól a korábbi gyakorlatától eltérően már magát a számlát fizetési felszólításnak minősíti. A támadott kikötés megtévesztő és ezáltal tisztességtelen, mert abból nem derül ki a fogyasztó számára egyértelműen, hogy a számlát egyben fizetési felszólításnak tekinti az alperes. Ezzel csak akkor szembesül, amikor a következő számlában észleli az eljárási díjat. A perbeli időszakot megelőző korábbi szabályozás úgy szövelt, „amennyiben az előfizető a szolgáltató felé fennálló fizetési kötelezettségét határidőre nem teljesíti, és emiatt a szolgáltató írásos fizetési felszólítást küld meg az előfizető részére, a fizetési felszólítás eljárási díja, mely bruttó 300 forint, az előfizetőt terheli."

Álláspontja szerint a két megfogalmazás különbözőségéből az következik, hogy 2012. május 3-át megelőzően a számlát az alperes nem minősítette fizetési felszólításnak.

Tisztességtelen továbbá, hogy mivel a számlát fizetési felszólításnak minősíti az alperes, kiemelkedő jelentősége van annak, hogy azt mikor kapja kézhez a fogyasztó, az ÁSZF mégsem rendelkezik arról, hogy azt a teljesítési határnapot megelőzően milyen időpontban köteles megküldeni. Az előfizetői szerződés díjfizetés módjára vonatkozó része ugyan tartalmazza a havi számlázás napját, és azt, hogy a számlakibocsátás határideje a számlázás napját követő 8 nap, azonban az az előírás, hogy amennyiben az előfizető az aktuális számláját nem kapja kézhez a számlakibocsátás határidejét követő 8 napon belül, úgy ezt 5 napon belül az ügyfélszolgálatnál jelezni köteles, aránytalan többletterhet ró a fogyasztóra, és mentesíteni kívánja az alperest az alól, hogy a számlákat határidőben megküldje. Felperesi álláspont szerint az átlagfogyasztótól nem várható el, ha nem érkezik meg a számlája időben, úgy azt a szűkre szabott 5 napos határidőn belül jelezze az ügyfélszolgálatnál. Az alperes már a tartozás első napján sms-ben felszólítást küld a fogyasztóknak, amivel automatikusan ki is számlázza a felszólítás korábban 300, jelenleg 600 forintos rendkívüli díját. Ha a fogyasztó későn kapja meg a számlát, még azonnali befizetés esetén is előfordulhat, hogy elmulasztja a teljesítési dátumot, így önhibáján kívül is késedelembe eshet. Az automatikus eseti díj felszámításával az alperes a szerződésből eredő jogosultságokat és kötelezettségeket egyoldalúan és indokolatlanul a másik fél hátrányára állapítja meg. A jogok és kötelezettségek egyensúlya megbomlik, a fogyasztó oldalán indokolatlan hátrány jelentkezik. Alperes érdekeit felperesi álláspont szerint megfelelően védi a késedelmi kamat felszámításának lehetősége.

Álláspontja szerint a felszólítás díja is eltúlzott, legfeljebb a postai levélküldés költségét háríthatná át a fogyasztóra az alperes.

Végleges kereseti kérelmét az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/B. §-ára és az 1978. évi 2. tvr. (Ptké.II.) 5/B. §-ára alapította. Emellett hivatkozott a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVIII. törvény 3. § (1) bekezdésére is, amely tiltja a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását elsődlegesen elévülésre tekintettel kérte az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C törvény (Eht.) 143. § (2) bekezdése alapján, mely szerint az előfizetői szerződésekből eredő polgári jogi igények egy év alatt évülnek el. Mivel az alperes 2011. április 1-jén vezette be először a fizetési felszólítási eljárás díját, mely az elévülési idő kezdete, ezért álláspontja szerint a felperes 2012. április 1. napjáig terjeszthette volna elő a keresetét. A felperes eredeti kereseti kérelmére tekintettel - melyben a felperes a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (Fgytv.) 39. §-ára is hivatkozott - a per megszüntetését is kérte a Pp. 157. § a) pontja, illetve 130. § (1) bekezdés b) pontja alapján arra

hivatkozással, hogy a felperesnek az Fgytv. alapján azért nincs keresetösségi joga, mert a kereset a fogyasztók széles körét nem érinti.

Érdemben is kérte a kereset elutasítását, mivel álláspontja szerint világos és egyértelmű az előfizetők számára, hogy a számla egyben fizetési felszólításnak is minősül, arra tekintettel is, hogy ez a számla első oldalán figyelemfelkeltő jelleggel szerepel. Az előfizető hétféle fizetési lehetőség közül választhat, és saját döntése, hogy szerződösszerűen jár-e el, vagy sem. Az ÁSZF 7.2.1.3. pontja részletesen rendelkezik arról, hogy az egyes fizetési módok esetében mi minősül a számlakiegyenlítés napjának. Hivatkozott emellett arra a gyakorlatára, hogy a számla kiállításakor az előfizető ingyenes sms-t kap, melyben értesíti a számla elkészültéről, arról, hogy azt hamarosan kézhez kapja, a fizetendő összegről és a fizetés határidejéről. Ugyanígy a fizetési határidő lejártának utolsó napján is ingyenes sms-ben tájékoztatja a befizetési határidő lejártának napjáról, a késedelmes befizetés jogkövetkezményeiről. Ezen túlmenően az előfizetői szerződés azon rendelkezése révén, mely szerint ha 8 napon belül a számlakibocsátást követően nem kap számlát a fogyasztó, ezt 5 napon belül köteles jelezni, a fogyasztó elkerülheti a felszólítás többletdíjának áthárítását, mivel ha ezen kötelezettségének eleget tesz, vele szemben a behajtási eljárás nem indul meg, így díjköteles felszólítást sem kap.

Tévesen hivatkozik a felperes a díj eltúlzott mértékére is, mert az nem kizárólag a postai értesítés vagy sms költségét tartalmazza, hanem az alperes behajtási folyamattal, annak megindulásával kapcsolatos költségeit, mely feltételezi egy számítógépes rendszer bevezetését és fenntartását, az ezzel foglalkoztatott alkalmazottak költségét, ügyfélszolgálat fenntartását, stb.

Az ÁSZF tartalmát kimerítő részletességgel szabályozó Eht. nem ró olyan kötelezettséget a szolgáltatóra, mely szerint szabályoznia kell, hogy a teljesítés határnapja előtt hány nappal kell postázni a számlalevelet az előfizetőnek. Az előfizető 15 napos díjfizetési határideje a számlakibocsátáskor kezdődik. Véleménye szerint egy átlagos fogyasztótól elvárható, ha előfizetői szerződést köt, azt egyrésztől tartsa be, másrésztől ha nem kapja kézhez a számláját, akkor azt jelezze a szolgáltató felé, különös tekintettel a korábban hivatkozott, két ízben is megküldött ingyenes sms-re. Vitatta azt a felperesi állítást, hogy a számlaleveleket olyan időpontban küldik ki, hogy az előfizetőknek ne legyen már lehetőségük postai csekken határidőben fizetni.

Kérte a felperes perköltségben marasztalását.

Az elsőfokú bíróság a 2014. október 7. napján kelt 19.G.40.142/2014/11. számú ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 forint perköltséget. Megállapította, a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 36.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Határozata indokolásában rögzítette, a felperes végleges keresetében a fogyasztói törvényen alapuló keresetindítási jogosultságát nem tartotta fenn, ezért a bíróság az ezzel kapcsolatos alperesi védekezést mint fenn nem tartott nyilatkozatra vonatkozó alperesi nyilatkozatot figyelmen kívül hagyta.

Alaptalannak találta az alperes elévülési kifogását, mivel a Ptk. 234. § (1) bekezdése értelmében a semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat. Az Eht. alperes által felhívott szakasza az előfizetői szerződésekből eredő egyedi polgári jogi igények elévülési idejére vonatkozik, mely jelen perben nem irányadó. Egyebekben az elévülési időnek a semmis szerződésből eredő követelés érvényesíthetősége tekintetében van jelentősége.

Mindezekre figyelemmel érdemben vizsgálta a felperes keresetét, rögzítve, az általános szerződési feltétel tisztességtelensége akkor állapítható meg, ha a kikötés a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. A közérdekű perben csak a keresettel érintett kikötés tisztességtelensége vizsgálható, melynek körében a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt vizsgál a tisztességtelenség megállapítása

során a bíróság, amely a szerződés megkötésére vezetett, valamint a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel, vagy más szerződésekkel való kapcsolatát is figyelembe veszi. Nem volt vitás, hogy az érintett általános szerződési feltétel a szerződés részévé vált.

Megállapította az elsőfokú bíróság, a fogyasztó a szerződéskötés időpontjában az ÁSZF-ből tudomást szerez arról, hogy szerződésszegő magatartása esetén a fizetési felszólítással kapcsolatos költségek őt terhelik. Lehetősége és kötelezettsége a szerződés alapján, hogy a számla hiányát jelezze, mely esetben a fizetési határidő megváltozik. Ha számla hiányában küld az alperes fizetési felszólítást, úgy nem keletkezik fizetési kötelezettsége, ez esetben a fizetési felszólítás eljárási díja alappal nem számlázható ki, konkrét ügyben egyedi igénygel léphet fel az alperessel szemben. A támadott kikötés alapján megállapítható, hogy a fogyasztó előre tudomással bír arról, hogy díjfizetési kötelezettsége mikor, milyen módon áll be, és ha ennek nem tesz eleget, a követelés érvényesítésével ténylegesen jelentkező költségek merülnek fel a szolgáltatónál, mely fogyasztóra hárítása nem tisztességtelen, mert a fogyasztó magatartása generálja a költség felmerülését. A civil jog szabályai ismerik és szabályozzák a követelés érvényesítésével felmerült költségek áthárítását a költség okozójával szemben.

A számla kiállítása önmagában fizetési felszólítás, külön nyilatkozat nélkül is, mert fizetési kötelezettséget keletkeztet és eredményez.

Az alperes által meghatározott költség mértéke, összege, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem túlzott, a szolgáltatónál a szerződésszegő fogyasztó magatartása folytán felmerülő további munka és intézkedések költségét nem haladja meg, ezért az erre vonatkozó felperesi hivatkozás is megalapozatlan. Mindezek alapján azt a következtetést vont le az elsőfokú bíróság, hogy a szerződésszegést megvalósító fogyasztóval szemben érvényesített fizetési felszólítás eljárási díja nem borítja fel a jogok és kötelezettségek egyensúlyát, ezért a keresetet elutasította. Utalt arra, a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmára vonatkozó törvény 6. § (1) bekezdés c) pontja alapján a bíróság az alperes által alkalmazott általános szerződési feltétel tekintetében nem észlelt tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot, így az erre vonatkozó felperesi érvelés is alaptalan.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben - tartalma alapján - annak megváltoztatását és a keresetnek helyt adó ítélet hozatalát kérte. Arra hivatkozott, a támadott kikötésből következik, hogy a telekommunikációs szektorban megvalósuló gyakorlattól eltérően az alperes már magát a számlát is fizetési felszólításnak minősíti, ezért kiemelkedő jelentősége van annak, hogy azt mikor kapja kézhez a fogyasztó. Ha olyan időpontban kapja meg, amikor az összeget már csak ügyfélszolgálati ponton, vagy banki automata segítségével tudja határidőben eljuttatni, úgy csak egyéni igényérvényesítés keretében követelheti vissza az esetlegesen kiszámlázott fizetési felszólítási eljárási díjat. Annak ellenére, hogy korábbi számlái alapján tudhatja, hogy a hónap melyik szakában keletkezik fizetési kötelezettsége, az átlagfogyasztótól nem várható el, hogy amennyiben a számlakiállítás határidejét követő 8 napon belül nem kapja kézhez a számlát, öt napon belül az ügyfélszolgálatnál azt jelezze. Természetesen elvárható, hogy amennyiben nem kap számlát, jelezze a szolgáltatónál, azonban az már nem várható el, hogy ezt ilyen rövid határidő alatt tegye meg. A perbeli díj differenciálatlan, automatikus kiszabásával aránytalan többletterhet ró az alperes a szerződő partnereire, mert szűk határidő közé szorítja a fogyasztót, ezzel a szerződésből fakadó jogok és kötelezettségek aránytalanává válhatnak a fogyasztó terhére, már egynapos késedelem esetén is aránytalan, 600 forintos költséget számol fel a szolgáltató, abban az esetben is, ha ugyan megkapja a számlát, de csak a teljesítési határidő napján tudja befizetni a csekket, a szolgáltató vagy esetlegesen a postai szolgáltatás miatt, így a fogyasztó hibáján kívül késedelembe eshet, ha nem kíván bankkártyával, automatán keresztül fizetni, vagy ügyfélszolgálati pont sincs a lakhelye közelében. Ezeket az eseteket a fogyasztó nem tudja kivédeni

a jelenlegi ÁSZF szabályozási keretek miatt, és igényét egyénileg sem tudja érvényesíteni, hiszen a számlát nem könyvelt küldeményként kapja meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés hivatalbóli elutasítását kérte, mivel az fellebbezési petitum hiányában nem felel meg a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a fellebbezés az elévülésre vagy az érdemi részre vonatkozik-e. Egyebekben érdemben fenntartotta az első fokú eljárás során tett nyilatkozatait, hangsúlyozva, a szolgáltatás jellegéből fakadóan a mobilszolgáltatók utólag fizető előfizetési csomagoknál kvázi hiteleznek az előfizetőknek, ugyanakkor semmilyen biztosítékuk nincs arra vonatkozóan, hogy az előfizető rendezze a számláját. A felszólítási díjjal az előfizetőket arra kívánják serkenteni, hogy határidőben fizessék ki a számláikat, tartsák be a szerződést, illetve vállalják, hogy határidőn belül fizetnek. Az előfizetési szerződés tartalmazza a számlakibocsátás idejét, tudomása van a fogyasztónak arról, minden hónap melyik napján keletkezik fizetési kötelezettsége, és helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ÁSZF-ből tudomással bír arról, hogy a fizetési felszólítással kapcsolatos alperesnél felmerült költségek őt terhelik.

A számla figyelemfelhívást tartalmaz arról, hogy az általa vállalt határidőben egyenlítsse ki tartozását, ellenkező esetben fizetési felszólítási díjat számol fel az alperes. Változatlanul hivatkozott a két ingyenes sms-re, kifejtve, méltányos és jóhiszemű az olyan díj, mely az előfizető szerződésszegő magatartásának a következménye, és amely díjra több ízben is felhívja az előfizető figyelmét, és mely tényleges költséget keletkeztet a szolgáltató oldalán. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a követelés érvényesítésével felmerült költségek áthárítása megengedett. Az előfizető saját döntése, hogy többszöri tájékoztatás ellenére szerződésszerűen jár-e el vagy sem. Fenntartotta, a fogyasztók széles körét nem érinti a díj, mivel előfizetőinek túlnyomó többsége határidőben teljesít. Utalt arra, a fizetési felszólítási díj a magyar piacon elterjedt és elfogadott gyakorlat, mindhárom mobilszolgáltatónál megjelenő díjtétel. Arra jogszabályi lehetőséget teremt az elektronikus hírközlési előfizetői szerződések részletes szabályairól szóló 6/2011. (VI. 6.) NMHH rendelet 8. § (1) bekezdés „egyéb díjként”. E rendeletnek megfelelően a számlakibocsátás határidejét az előfizetői szerződés tartalmazza.

Mindezekre tekintettel, amennyiben a fellebbezés hivatalbóli elutasítására nem kerülne sor, úgy az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel elsődlegesen a fellebbezés érdemi elbírálhatóságát, azt vizsgálta, hogy a felperes fellebbezése kimeríti-e a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti minimális tartalmat, mely szerint az ítélet megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. Bár a fellebbezésében a felperes az ítélet megváltoztatására irányuló határozott kérelmet valóban nem fogalmazott meg, azonban megismételte, fenntartotta az első fokú eljárás során a keresete alátámasztásául felhozott indokait, melyből - tartalma alapján - kétséget kizáróan megállapítható a fellebbezésben nevesített okokból a keresetnek helyt adó döntésre irányuló fellebbezési kérelme, ezért nem volt eljárásjogi akadálya az érdemi felülvizsgálatnak. Megjegyzi a másodfokú bíróság, az alperes elévülési kifogását az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak, alperesi fellebbezés hiányában az elévülés kizártságára vonatkozó ítéleti megállapítás a Pp. 228. § (1) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, a másodfokú eljárás tárgyát nem képezheti.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a közérdekű kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból helytálló következtetést levonva utasította el a keresetet, döntése jogi indokait is osztotta a Fővárosi Ítéltábla, ezért csak a fellebbezésben írtak alapján mutat rá a következőkre.

A fellebbezés szerint a támadott kikötések azért tisztességtelenek, mert a telekommunikációs gyakorlattól eltérően az alperes már a számlát fizetési felszólításnak tekinti. Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a számla egyben fizetési felszólításnak minősül, mert határidőben teljesítendő fizetési kötelezettséget keletkeztet, nem teljesítése a kötelezettet késedelembe ejti. Az alperes általános szerződési feltételei valóban nem tartalmaznak arra vonatkozó konkrét előírást, hogy a számlát a fizetési határidőt megelőzően mikor kell kézbesíteni, illetve postára adni, és önmagában az, hogy erre jogszabály nem kötelezi az alperest, a szabályozás hiánya miatti tisztességtelenség megállapítása nem lenne kizárt, azonban jelen ügyben a kikötés nem tekinthető emiatt tisztességtelennek. A felperes maga sem vitatta a fellebbezésében, hogy az egyéni előfizetői szerződés díjfizetésre vonatkozó része tartalmazza a számlázás időpontját, mely minden hónapban azonos napra esik. A fogyasztó a szerződéskötéskor tudomást szerez arról, hogy ettől számítottan 15 napon belül fizetési kötelezettsége keletkezik, elmulasztása esetén a felszólítás díja öt terheli.

A fellebbezésben sérelmezett azon előfizetői szerződésbe foglalt rendelkezést, amely szerint a fogyasztó 5 napon belül jelezni köteles, ha a kibocsátástól (a számlázástól) számított 8 napon belül nem kapja kézhez a számlát, a felperes a keresetében nem támadta, semmisségének megállapítását nem kérte, ezért azt mint a támadott kikötés tisztességtelenségét alátámasztó érvelést veheti csak figyelembe a bíróság.

E rendelkezésből - a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - egyrészt az is következi, hogy a számlát az alperes legkésőbb 8 napon belül, azaz az esedékességet megelőző 7 nappal köteles az előfizető részére megküldeni, másrészt az is, hogy ennek elmaradása jelzésével - tekintettel a havonta azonos időszakban kiküldött számlára, az azonos napon lejáró fizetési kötelezettségre is - a fogyasztó ki tudja védeni a felszólítási díj alaptalan kiszámlázását, így az ezzel ellentétes fellebbezési érvelés sem alapos.

Helytállóan fogadta el az elsőfokú bíróság az alperesi védekezést, mellyel a díj postai költséget, illetve egyéb felszólítás költségét meghaladó mértékét indokolta. A hátralékos, késedelmes fizetések figyelemmel kísérése, behajtása érdekében fenntartott rendszer költségeire figyelemmel a felszólításért felszámított díj független a késedelem mértékétől, azt önmagában kiváltja a késedelembe esés, ezért a díj összege, differenciálatlansága sem teszi a támadott kikötést tisztességtelenné.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helytálló indokaira utalással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a pereszes felperest az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel megállapított jogtanácsosi munkadíj megfizetésére az alperes javára. Az Itv. 5. § (1) és (3) bekezdése alapján teljes személyes illetékmentességben részesülő felperes által le nem rótt jogorvoslati illetéket az Itv. 4. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. július 7. napján

Dr. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
bíró